

Cesta

Díl druhý: Pod padajícím nebem, část 2

Martin Štefko

Copyright © Martin Štefko, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Co už máme za sebou

V prvním díle jsme se poprvé setkali se čtyřmi postavami, které nás na „Cestě“ budou provázet. Manažer, Zpěvačka a Blondýna se vezou v Cadillacu DeVille (světle modrá barva, rok výroby 1966), který řídí Řidič. Kdo také jiný, že? Jejich Cesta začala v pusté krajině, kde před nimi není nic, co by je mělo příliš vyvádět z míry. Jenže Cesta není obyčejná, vše neprobíhá přesně podle plánu. A jakého plánu vlastně? Z nebe se začali snášet sebevražední ptáci. Těžké dopady jejich těl na kapotu vozu mrazily krev v žilách všem cestujícím. Museli zastavit. Nebe se zaplavilo opeřenci dychtivých smrti. Je přece výročí natočení Hitchcockova legendárního filmu „Ptáci“. Cadillac DeVille stojí a nemůže se pohnout. Nastartovaný motor by na ně upoutal až příliš velkou pozornost. Smrtící pozornost. Čeká hrdiny smrt pod ostrými zobáky? Že by jejich Cesta skončila tak brzy?

Druhý díl právě začíná.

První díl si můžete stáhnout na této adrese:

<http://www.martinstefko.cz/wp-content/uploads/2012/08/cesta-001.pdf>

Cesta

Díl druhý: Pod padajícím nebem, část 2

Martin Štefko

Šumění smrti nad propastí neřesti.

Hučení moře slz, které se bortí o útesy nářků.

Zurčení temného pramene, který vyvěrá nedozírnou dírou přímo z nitra světa.

Chrčení umírajícího, jemuž z rány trčí nůž.

Každý slyšel něco jiného, každý se děsil toho, v co se ten nepřírozený zvuk změní.

Zvuk neotrásal Cadillacem DeVille z roku 1966 s pevnou střechou, ale přesto měli pocit, že právě zvuk na ně tlačí. Ten neskutečný tlak, který měl každou chvíli slisovat automobil do malé kuličky, z které by vytékala krev jako z otevřené rány. Tolik krve, že by to snad ani nebylo možné.

Nikdo nepromluvil. Už ne.

Oblohu zahalila křídla. Žádná možnost úniku. Černota se rozprostřela, kam oko dohlédlo. Její silné a všeobjímající paže udeřily na každý atom existence. Blondýna se skrčila do klubíčka, jako kdyby si myslela, že její tělo, pokud bude co nejmenší, může být ušetřeno. Ale čeho? Čeho vlastně? Co je čekalo? Co jim temný mrak přinese? Smrt? Ztracení? Anebo všechno přejde, bez bolesti, bez slz?

Zpěvačka si lehla na zadní sedadlo, hlavu položila Blondýně na stehno. Mladší z žen nic nenamítala. Bála se tolik, že ze svého klubíčka nehodlala vylézt za žádnou cenu. Blížkost další osoby situaci ulehčovala.

Na kapotu dopadl další pták. Po předním skle stékala krev, jako kdyby někdo rozléval víno, které neměl kdo pít.

Manažer vše sledoval s výrazem nezaujatého přihlížejícího, připraven udělat cokoli, aby včas utekl. Jeho mysl již dávno poznala, že nemá, kam by šla. Bude muset doufat, že situaci přečkají bez újmy.

Krev na předním skle s sebou brala pírka, ne přímo černá, spíš našedlá. Kdyby slunce nezakrývali smrtonosní ptáci, paprsky by vykreslovaly pírka do modré barvy. Slunce však – ze strachu před křídlatým hněvem – schovalo svou tvář a samo čekalo, až se moře letců přezene.

„Síla, lidi, tohle je docela síla,“ konstatoval Řidič, jako kdyby se dívali na páření nosorožců ve výběhu. Úžasná a nevídaná událost, ale rozhodně ne smrtonosná jako nálet tisíců – miliónů? – havranů a dalších opeřenců, s nimiž by se nikdo nechtěl potkat na volném prostranství. Stačilo by jim pár minut hřadování na nebožákovi a zůstala by jen ohlodaná kostra, možná ani ta ne, jak by ji ostré zobáky rozklovaly na prach.

Auto vydrží.

Auto vydrží.

Zbyla jen možnost opakovat si krátkou větu jako mantru, která se buď naplní, anebo... anebo ne. Dá-li bůh, pokud v něj někdo věří, dá-li osud, pokud někdo přijímá, že je vše předurčeno, anebo prostě jestli budou mít štěstí. Nerozhodovala víra a vyznání, rozhodovalo, co ptáci podniknou. Záleželo jen na nich samotných a na jejich úmyslech s tímhle světem. Jako kdyby ho chtěli spolknout. Jako kdyby už se nemohli dívat na to, jak jej lidé przní, jak si staví svoje betonové paláce, ničí přírodu a ekosystémy zahlcují látkami, které příroda dříve neznala.

Řidič nevypadal jako člověk, který se sesype. Jeho mozku možná ani nedošlo, v jak vážné situaci se nacházejí. Ptáků nalétávalo příliš mnoho, než aby se s nimi mohl někdo rovnat. Ten, kdo přišel s teorií, že to bude hmyz, který ovládne planetu, by dnes, při pohledu na ta mračna, rozlohou připomínající nebeský oceán, svou ideu přehodnotil. Budou to právě ptáci – ti, co se na hmyzu živí – kdo nakonec vyhraje. Jejich domovem jsou oblaka. Zde se mohou skrýt před apokalypsou a pak začít planetu čistit do takové míry, že zůstane množství živočichů, aby ptačí ekosystém mohl dále fungovat a žít z hmyzu, který se bude množit dle potřeby. Napadlo někoho z cestujících, že tohle by mohl být konec lidstva a začátek nové epochy?

Blondýna přemýšlela o tom, že už si možná nikdy nezazpívá, a přitom bylo okouzující, když si mohla v koupelně, s tekoucí vodou stříhnout svoji oblíbenou hitovku. Třeba Lady Gaga. Obdivoval ji proto, že se nebála prosadit ve světě, kde to chtělo hodně odvahy vyšplhat se na vrchol. Blondýna sama se ve své profesi na vrchol nikdy nedostala, ale neměla k tomu zas tak moc daleko. Stačilo by jen přijmout tu nabídku, ale myslela si, že to už je možná až moc za hranicemi, které je ochotna překračovat a jimž by se mohla podvolit. Přece jen měla svou hrdost!

Jako kdyby den kolem nich ještě víc potemněl. Těžko myslitelné, ale opravdu se zdálo, že míst, kudy poslední paprsky pronikaly do světa, je stále méně a méně. Zatmění slunce nezpůsobené oběhem vesmírných těles.

Šustění křídel znělo jako dunění papírového moře.

„Hlavně buďte ticho,“ šeptl všem Manažer, jako kdyby měl situaci pod kontrolou.

Při každém úderu mrtvého, nebo zpola živého těla na kapotu vozu, Zpěvačka nadskočila. Její pohyb se měnil v třas. Dopady přibývaly příliš rychle. Pršeli ptáci. Řidič začínal mít strach, že váha, kterou vůz ponese, bude přespříliš. Zatím žili. Stará auta vydrží hodně, neskuptečně hodně. S novými se to vůbec nedalo srovnávat. Když Řidič začínal jezdit, auta vydržela skoro všechno. Stačilo měnit olej a tankovat, jelo se pořád a dlouho. Sem tam něco odešlo, ale to je jasné. Snadno se to vyměnilo. Dneska? Všechno elektronika, samé počítače, člověku odejdou stěrače a se vším musí do servisu, protože sám nic nezmůže. Do střev auta se nedostane, elektronika je tak složitá a prorostlá vším, že by stejně nejspíš oddělal něco dalšího, než aby cokoli opravil. Ale Cadillac DeVille z roku 1966, to je prostě klasa. Takové auto jede, dokud už není dost staré, aby si mohlo dovolit zemřít. Kdy nadejde ten okamžik? Nikdo nemůže říct, protože tohle auto je prostě držák. Řidič byl rád, že si vybral právě Cadillac DeVille. Cítil se v něm mnohem bezpečněji než v těch moderních hybridních plechovkách. Nemohl vystát ty krámy na alternativní pohon. Už ve slově „alternativní“ viděl něco přitepleného. Správné auto má čoudit, jeho motor má rachotit, když naběhne, a řvát celou cestu. Jestli tohle nedělá, něco je špatně.

Ťuk-ťuk. Ťuk-ťuk. Ťuk-ťuk.

„Co to je?“ vyjekla Zpěvačka.

„Ticho,“ zasyčel Manažer.

Ťuk-ťuk. Ťuk-ťuk.

„Co to je?!“ sykla Zpěvačka tišeji.

„Pták,“ odpověděl Řidič. Rychle dodal: „Klove do nějakýho jinýho ptáka tak vehementně, že to jde do kapoty.“

„Panebože, my tady umřeme! Proklovou se k nám a pak nám...“

„Buďte zticha!“ hlesl znovu Manažer.

„Umřeme tu! Dostanou nás! Bude to přesně jako v tom pitomém filmu! Jako...“

„Ten kvítek pad a já zůstala sama, přišels večer, odcházel brzy z rána,“ zanotoval Manažer.

„Co to...“ nedokončil Řidič.

„Mluvil jsi jen o tom, jak doma čeká žena tvé dvě děti, nenapadlo tě, nenapadlo, že připadám si jak největší smetí.

Prý laskavost mi děláš, prý láska tohle není, nesnáším tě, nesnáším, stejně chybí mi tvý pohlazení.“

Při třetím verši se přidala Zpěvačka a její hlas tiše zněl v malém prostoru. I když nemohla zpívat naplno, stejně pěla čistě a líbezně, čímž v minulost učarovala mnoha fanouškům a hlavně fanykám.

„Tuhle jsem si napsala sama,“ řekla Zpěvačka tiše, pak si schovala hlavu do dlaní a vleže se rozplakala.

„Vidíte, co jste udělal?“ obrátila se Blondýna na Manažera, který nijak nedal najevo, že je mu líto, co způsobil. Pokud něco, tvářil se zhnuseně.

„Drž hubu,“ štěkl po Blondýně a dál se v tichosti tlačil co nejhrouběji do sedadla.

„Kreténe,“ neodpustila si Blondýna. Hladila Zpěvačku po rameni. Utěšovala ji, jako dlouholetou kamarádku a ne ženu, kterou poznala před několika hodinami. Vyzazili na snad nekonečnou Cestu, která bude mít nejspíš velmi brzký konec. Nezdálo se, že by mělo mračno bésnících a padajících ptáků brzy odletět a nechat cestovatele osudu. Naopak, temnota nikdy neskončí. Viděli na sebe pořád dobře. Nemohli říct, že by tma byla dokonalá, ale rozhodně to vypadalo jako den, kdy se přes nebe ženou oblaka, která odmítají uvolnit místo zářivému slunci.

Uvnitř vozu se ochladilo. Blondýna si stahovala už tak krátké šaty, což vedlo k tomu, že se ještě více odhalilo její již tak nepřiliš zakryté poprsí.

Řidič vydechl a uviděl ve vzduchu páru.

„Vrány z mrazivého pekla,“ hlesla Zpěvačka, která ležela na sedadle a zrovna natočila hlavu směrem ven, takže obláček sraženého vzduchu zahlédla.

„Většinou to jsou havrani,“ podotknul Manažer suše. „Ale jinak by to byl skvělý název pro nějakou píseň, i když myslím, že ne právě vašeho stylu.“

„Debile,“ zašeptala Blondýna, že se skoro sama neslyšela.

„Skončí to?“ ptala se Zpěvačka usazenými očima, z kterých vytékaly černé slzy. Oblíček se jí rozmazal a ona by potřebovala zrcátko a svou kabelku, ale právě teď, po velmi, velmi dlouhé době, nebyl vzhled na prvním místě.

Další těžký pták dopadl na přední kapotu a Zpěvačka vyjekla. Leželo jich tam už pět, a to se několik dalších skutálelo na zem.

„Skončí,“ dal jí Manažer naději, aniž by to zamýšlel. Prostě konstatoval fakta. „Nekonečné množství ptáků je nemožné. Někde je ten poslední, který nad námi přeletí, a my zase pojedeme.“

„Děkuju,“ vzlykla Zpěvačka.

Manažer mlčel.

„Můžete pustit topení?“ poprosila Blondýna, která se viditelně začala třást. Husí kůži měla snad po celém těle a bradavky jí vystoupily přes šaty, jako kdyby se chtěly vedrat ven, rovnou do Řidičových nenechavých prstů.

„Musel bych nastartovat,“ řekl Řidič. Očima bloudil ve zpětném zrcátku a snažil se sedět v takovém úhlu, aby měl co nejlepší výhled. Nic snadného v omezeném prostoru ve snaze příliš neupoutávat Manažerovu pozornost. Nechtěl si to s ním rozházet, protože tohle byl očividně člověk, který věděl, co dělá. Umí se správně zachovat i v kritické situaci. Před sebou měli ještě dlouhou Cestu a takových lidí je na podobných výpravách třeba. „Jakmile nastartují, vrhnou se na nás ve velkém, a to, předpokládám, nechceme.“

„Je jich tak moc,“ zopakovala poněkolkáté Zpěvačka. „Tak moc.“

„To se přežene,“ ujišťoval všechny Řidič, i když s každým dalším dopadem mrtvého nebo umírajícího tělíčka měl pocit, že jejich šance na záchranu se tenčí. Jak dlouho asi Cadillac vydrží? Jak dlouho ještě bude trvat, než se některému z ptáků podaří prorazit sklo? Pak se dostanou dovnitř. Půjdou po nich všichni. Sebevražední, i ti, co jen slaví výročí natočení a uvedení slavného Hitchcockova filmu.

Havran, který kloval do mrtvého těla, získal nejspíš partáka, nebo dokonce partáky pro svou činnost, protože údery zobáku zněly jako staccato samopalů. Dunění se rozléhalo celým vozem. Tohle je konec. Mělo smysl se na Cestu vlastně vydat? Jsou jejich cíle tak hodnotné? Jsou ochotni riskovat tak dlouhou Cestu do míst, která nikdo z nich – kromě Řidiče – ještě nenavštíví? Jsou ochotni podstupovat podobná nebezpečí? Co když tohle je jenom začátek? Je to jenom předkrk toho, co bude následovat. Jednohubka, která má připravit půdu pro ještě horší události, pro ještě větší nebezpečnosti. Jak mohou vědět, jestli je překonají? Jak

mohou vědět, že všemi zkouškami projdou bez ztráty kytičky. Budou i na konci cesty všichni stejní? Bude jich stejný počet? Stejný počet stejných lidí? Nemohou to vědět. Cesta má příliš mnoho neznámých. Ta rovnice by byla nekonečná. Přesto se všichni tři – a Řidič s nimi – odhodlali podstoupit dalekou Cestu, protože prostě chtěli, protože mysleli, že tak to bude nejlepší. Anebo neměli jinou možnost. Či snad za všechno mohla náhoda?

Tok-tok-tok-tok. Krátká pauza. Tok-tok-tok-tok.

„Jsou jak malí permoníci, co nám rozebírají auto,“ zhodnotil Řidič, jako kdyby právě na tahle slova někdo z cestujících čekal.

„Musíme něco udělat,“ napadlo Blondýnu, ale samozřejmě netušila, co konkrétně by se mělo stát, aby se z problémů dostali.

Manažer vzdychl, aby dal jasně najevo, jak ho unavují podobné prázdné věty. „Mojí hlavou celou dobu od chvíle, co se mračno objevilo na horizontu, až do tohoto momentu, probíhají všechny možné varianty činností i nečinností, které bychom měli provést. Napadlo mě, že jednou z možností je hromadná soulož, i když o její efektivitě stále silně pochybuji a uvádím ji spíš pro pobavení některých z nás.“ Na Řidiče se ani nepodíval, i když ten okamžitě pochopil, kam slova mířila. „Zvážil jsem všechny možnosti a můžu vám s klidem říct, že máme jenom jednu.“

„Čekat,“ řekl Řidič.

„Čekat,“ potvrdil Manažer. „Teď bych vás laskavě poprosil, jestli byste během toho čekání nemohli zmlknout. Ty vaše pitomé řeči mě opravdu otravují a nemám zájem umřít s tím, že poslední věta, kterou zaslechnu, bude o tom, jaká je někomu strašná zima. Když si na sebe vezmete uniformu kurvy, nemůžete čekat, že vám ta vaše minda nenastydne.“

Blondýna vyvalila oči, neschopná jediného slova.

Ticho nedokázalo zavládnout ani na okamžik. Ptáci vše přehlušili. Ne proto, že by tak řvali. Naopak, ani jeden z opeřenců nevydal hlásku. Veškeré krákání ustalo. Zlověstné mrazení prostoupilo páteřemi všech uvězněných cestujících. Černá křídla vířila vzduch, jako kdyby chtěla způsobit hurikán. Tichá vlna se valila nebesy jako tsunami, které začne řvát až ve chvíli, kdy dopadne na první domy. Peřej, která se sune oceánem, zdálky nijak závratná a obrovská, ale při kolizi vykazující titánskou sílu, která trhá kusy skal a domy rve z jejich základů. Jakou šanci by mělo jedno drobné auto proti nebeským slapům? Těla havranů a vran by ho rozdrtila, doslova by ho vmáčkla do země. Prach jsi a v prach se obrátíš. V tomhle prachu by ještě musela vyschnout všechna krev a motorový olej, které by se vsakovaly do podloží.

„Snášejí se na nás? Myslíte, že klesají?“ dychtila Blondýna po odpovědi, jako kdyby to měla být ta nejdůležitější věc, bez jejíhož odhalení mohou klidně zemřít.

„Zatím ne, ale brzy začnou,“ zaznělo jí v odpověď.

Podívala se na Řidiče, ale nezdálo se, že by přestal věnovat pozornost jejím nadržům, které v mírném předklonu odhalovala v míře nevkusné. Navíc ty její neposedné bradavky a chladivý vzduch. Skoro se styděla za to, jak trčí i v tak nevhodnou chvíli, ale opravdu se na ně zlobit nemohla. Tolikrát jí pomohly. Nechala Řidiče, ať se dál věnuje snění. Pohledem přejela na Manažera, ale ani on nepromluvil. Oči zavřené, jako kdyby se snažil v nepříznivých podmínkách usnout. Zpěvačka? Ne, jí hlas určitě nepatřil. Přiřadila by jej k nějakému muži, ale očividně ani k jednomu z těch, s nimiž sdílela nedokonalý úkryt Cadillacu DeVille (světle modrý, rok výroby 1966).

„Kdo to řekl?“ otázala se.

„Co?“ nechápal Řidič.

„Kdo řekl to, že se brzo začnou snášet,“ chopil se opět slova Manažer.

„Já nic neřekl,“ ujišťoval všechny Řidič.

„Ale slyšeli jste to všichni?“ určovala Blondýna stupeň své přítetnosti.

„Slyšeli to všichni,“ promluvil opět hlas. Cestující i Řidič se rozhlíželi kolem sebe, jako kdyby tím pohledem měli prokouknout neprostupnou záclonu, za kterou se neviditelný mluvčí skrývá.

„Kdo je to?“ zeptala se Zpěvačka bojácně. Neležela, posadila se. Najednou ji více děsilo to, že někdo mluví, aniž by byl vidět. Nějaká mračna havranů? Pche, co s nimi?

„Na tom nesejde,“ řekl Neznámý.

„Jak na tom nesejde?!“ obořila se Zpěvačka. Blondýna se chovala jak divák zápasu ve stolním tenise.

„Ne, dělám si prdel,“ uchechtl se hlas. „Tohle vždycky slyšíte ve filmech, když se někdo zeptá. Buď vám vůbec neodpoví, anebo nějaký borec řekne, že na tom nezáleží. Chtěl jsem si to zkusit.“

„Tak kdo teda jste?“ toužila po odpovědi Zpěvačka.

„Jmenuji se...“ Nikdo jeho jméno neslyšel, protože právě ve chvíli, kdy se představoval, na automobil dopadlo něco těžkého, až se všichni příkrčili. Kolik střecha vozu ještě snese?

„Kurva!“ ulevil si Řidič, který se očividně lekl.

„Klid, když mě budete poslouchat, dostanete se z toho.“

„A co ty seš za experta, co?“ rozhodila rukama Blondýna. Najednou to v sobě nedokázala udržet. Příliš mnoho věcí najednou, které se vymykají. Myslela si, že snese všechno, že jí nic divného nevykolejí, ale tohle? Sebevražední ptáci, to je jedna věc, ale mluvící vzduch, to už je vážně divné.

„Není to z rádia?“ zkusil to Manažer, který za každou cenu hledal racionální vysvětlení.

„Je vypnutý,“ zavrtěl hlavou Řidič.

„A navíc ty ptáci ruší signál. Slyšeli byste jenom šum.“

„Kdo teda...“ zkusil to Manažer, ale otázku nemohl ani dokončit.

„Hele, chcete se z toho dostat, nebo co? Tak už kušujte.“

„Já ho...“ napřimil se Manažer vztekle, ale Zpěvačka mu rukou na rameni dala vědět, že by měl zůstat v klidu. Překvapivě to zabralo a Manažer zase usedl zpátky do sedadla, nasadil svůj neutrální výraz, s nímž vypadal jako člověk, který se chystá spát nebo se připravuje na silný infarkt.

„Fajn. Super. Jste bombový. Teď poslouchajte. Ty ptáci slaví, jasný?“

„To víme,“ odušil Řidič.

„Jasně, já si říkal, že Řidič by o tom měl něco vědět. Fajnový. Jde o to, že ty ptáci jsou podělaný strachy. Ty, co padaj, ty to prostě zabalily. Strach jim zastavil ty jejich malý srdíčka. Musíte je vystrašit tak, aby vás nechali bejt. Prostě aby letěli dál. Jestli se nepodělaj strachy, tak se na vás snesou a... To si asi domyslíte, ne?“

„Jak je máme vystrašit?“ nechápala Zpěvačka.

„Bu-bu-bu,“ obrátila Blondýna obličej směrem ven, kroutila mimickými svaly, co nejstrašněji uměla a snažila se upoutat pozornost některého z opeřenců, který by i ostatním sdělil, že v tomhle autě jsou opravdu hrůzostrašní lidé. Ani jeden z havranů jí nevěnoval pozornost, jakou by si přála.

„Tam máte nějakýho srandistu, co?“ zasmál se Neznámý a Blondýna se nechápavě rozhlédla po všech, aby toho srandistu odhalila. Když nikoho speciálního neobjevila, rozhodla se, že je možná čas si zandat bradavku, která jí během toho strašení vyskočila. Řidič měl problémy srolovat jazyk zpátky do úst.

„Teď vážně,“ pokračoval Neznámý. „Musíte udělat něco, z čeho se doslova podělaj.“

„Doslova?“

„Jo, doslova. Budou zesraný až za ušima, všude to bude zesraný, jasňačka? Musíte je prostě dostat.“

„Ale jak?“ kroutil hlavou Řidič. Sám žádný nápad neměl. Blondýnin pokus považoval za příhodný, i když naprosto neúčinný.

„Kouří někdo z vás?“

„Poslední cigareta by se hodila,“ zašklebil se Manažer.

„Ne, vážně. Kouříte někdo?“ dožadoval se Neznámý co nejméně sarkastické odpovědi.

„Já kouřím,“ přiznala Blondýna.

„On myslel cigarety,“ neodpustil si Manažer uštěpačnou poznámku.

Blondýna opět využila svůj nechápavý výraz. „Kouřím cigarety,“ ujist'ovala je všechny. „Doutníky jsem si nikdy neoblíbila.“

Manažer si povzdechl a zase zavřel oči.

„Výborný, výborný, dobrej vtip mimichodem,“ radoval se Neznámý. „Používáte zapalovač?“

„Jasně,“ odvětila Blondýna.

„Tak ho vytáhněte.“

Blondýna hledala pomoc u ostatních zúčastněných. Všichni jí pohledy vraceli. Dokonce i Manažer se otočil, aby se díval přímo na ni. Copak to všichni myslí vážně? Opravdu budou věřit nějakému hloupému hlasu, který přichází odnikud? Tohle přece zvládnou sami. Co když jim ten hlas napovídá hlouposti? Spolehnu se na něj a on je podrazí. Stalo se jí to tolikrát, než se naučila, že i ona může podrážet. Jak mohou věřit někomu, koho nevidí? Celé je to špatně, celé je to zkosené, jak říkával její táta, když se mu něco nezdálo. Jenže ty jejich pohledy... Ty jejich pohledy jasně říkaly, že není čas na řeči. Má poslouchat a udělat, co se po ní chce. Sáhla po kabelce, kterou měla pod nohama. Kabelka byla docela malá. Aby se jí tam vešlo vše důležité, na to stačila. Peněženka, šminky, klíče, cestovní robertek, krabička cigaret se zapalovačem, plechovka s benzínem. Když jela na cestu, vždy vyndala dvě cigarety z krabičky, aby se do ní vešel zapalovač a nemusela ho lovit v hloubi malé kabelky. Měla všechno pohromadě. Tenhle trik s cigaretami a zapalovačem jí naučil její předposlední milenc Freddy. Někdy se jí po něm ještě zastesklo.

„Zapalovač máme,“ hlásil Řidič, a jelikož nevěděl, ke komu by vlastně měl mluvit, hovořil směrem ke střeše vozu, která se stále více a více otrásala pod dopady mrtvých ptáků. „Co dál?“

„Co dál,“ zopakoval Neznámý. „Teď to bude trochu náročnější a bude to vyžadovat kuráž a odvalu. Někdo musí ven.“

„Cože?“ vyhrkli tři cestující v Cadillacu. Všichni kromě Manažera.

„No, ne úplně ven,“ snažil se Neznámý trochu mírnit paniku, „ale někdo bude muset otevřít dveře a sáhnout po ptákově.“

„Já po žádném ptákově sahat nebudu,“ vyhrkla Blondýna.

Tentokrát si Manažer jakoukoli poznámku nechal pro sebe a místo toho se zeptal: „Jaký to má smysl?“

„Musíte vzít jednoho ptáka a zapálit ho.“

„Opravdu?“

„No jo, pak ho zase vyhodíte ven, on zapálí ty další, všichni budou hořet, ostatní ptáci se tomu budou chtít vyhnout, budete v klidu a za chvíli klidně pojedete dál. Dobrý, ne?“

„Výborný,“ povzdychla si Zpěvačka, která se jako v mrákotách sesula na sedadlo a ovívala se rukou. „Místo, abychom se drželi v relativním bezpečí, tak je sem rovnou pustíme, ať to urychlíme. Vážně skvělé.“

„Nemáte v repertoáru náhodou jednu písničku, která by se pro tuhle chvíli docela hodila?“ nadhodil Manažer.

„Jakou...“

„Na křídlech svobody. Já jí vždycky vnímal spíš jako stesk nad její ztrátou než jako oslavu svobody.“

Zpěvaččiny oči se rozšířily. „Vážně? Tak to jste jeden z mála, kdo takhle...“

„Později,“ přerušil ji rázně Neznámý. „Teď na to není čas. Jako já vím, že co navrhuju, je dost šílený, a že ten, kdo otevře dveře, bude muset bejt hodně rychlej, ale jestli se vám to povede, tak jste za vodou.“

„A jestli se to nepovede?“ zeptala se Blondýna ztěžka.

„Umřeme tak, nebo tak,“ odtušil Manažer. „Je to vlastně jedno, co si vybereme, akorát že s tím hořícím havranem budeme mít alespoň nějakou šanci na přežití. Podle všeho,“ dodal.

„Přesně tak,“ povzbuzoval Neznámý. „Teď se jenom rozhodněte, kdo do toho půjde.“

„Do...“ nedořekla Blondýna.

„Někdo musí otevřít dveře, vyklonit se, pravděpodobně se nechat poklovat, nebo rovnou zabít, chytnout nějakého ptáka a doufat, že ho vtáhne dovnitř. Vlastně je to docela jednoduché.“ Manažer si roli vševědoucího docela užíval.

„Budete si muset pospíšet,“ oznámil jim Neznámý. „Času už vám nejspíš moc nezbejvá. Havrani jsou na sestupu a ta křivka bude každou chvíli klesat rychlejc.“

„A jinou možnost nemáme?“ ubezpečovala se Zpěvačka.

„Nic o čem bych věděl,“ odpověděl Neznámý.

„Tohle je šílené. Já ven nechci,“ sdělila Blondýna.

„Jistě, že je to šílené. Celá tahle cesta je šílená,“ nepochyboval Manažer. „Čekají se od nás šílené věci. Takže, kdo?“

Zpěvačka okamžitě zareagovala: „Vzhledem k mému věku...“

„Vzhledem k vašemu věku bychom vás měli obětovat, protože už stejně společnosti přínosná nebudete. Aspoň ne tolik jako my ostatní. Předpokládám, že to jste říct nechtěla. Abych to ale shrnul. Vás k tomu nikdo nedonutí, tady slečna s téměř odhaleným poprsím určitě nepůjde, protože by si mohla zlomit nehet, nebo by nám ještě ukázala, že nemá kalhotky, a to už je i na ni trochu moc. Odpovědnost tedy zbývá na nás mužích a – neviděl bych v tom nic šovinistického – dalo se to docela čekat. Tady bez pana Řidiče se neobejdeme, protože je jediný, kdo vlastně ví, kam jedeme. Vzhledem ke kvalitám vozu bych i řekl, že bude jediný, kdo dokáže tuhle vykopávku...“

„Hele!“ ohradil se Řidič, ale dál urážku stroje (Cadillac DeVille světle modré barvy, rok výroby 1966) nekomentoval.

„... udržet v chodu,“ dokončil Manažer. „Odpovědnost je tedy na mně. Jelikož – a to vám řeknu bez oklik – prostě nevidím jinou možnost, což se mi často nestává, budu muset připustit, že tohle je opravdu jediná varianta. Je velmi svůdné zjistit, že jsem člověk, na kterém leží odpovědnost rozhodovat o životech. Bohužel, musím rozhodovat i o tom svém, což již není takové pokušení, jaké si představuji. Proto, drahá prsatá kolegyně, mi dejte ten zasraný zapalovač a já se pokusím o to, abych vám ty vaše skvělé a smysluplné životy zachránil. Pokud se mi to nepodaří, bylo mi neskutečným nepotěšením, že jsem s vámi mohl sdílet tuhle krátkou a nepříliš naplňující Cestou. Jako správný spolucestující vám budu přát, ať se z toho dostanete, anebo alespoň umřete rychlou smrtí, i když se přiznám, že je mi jedno, co s vámi bude. Nebudeme ale předbíhat.“

Blondýna – a s ní i všichni ostatní – na Manažera hleděli s otevřenými ústy.

„Ten zapalovač!“ řekl Manažer přísněji a nastavil ruku, aby do ní Blondýna mohla vložit zapalovač. Skutečně tak učinila.

„Výborně,“ zaradoval se Manažer s kyselým úšklebkem, a aniž by na něco čekal, prostě otevřel dveře. Co se stalo, nikdo z nich nečekal.

Zvuky, které pronikly do vozu, mnohem silnější, mnohem děsivější, intenzivnější, rvaly uši a donutily všechny, aby se příkrčili. Blondýna se snažila vměstnat do mezery pro nohy. Zpěvačka se kryla na zadním sedadle, kde byla až příliš na ráně. Řidič toužil vyběhnout ven, ale dobře věděl, že kdyby otevřel, bude pohlcen. Přesto se snažil maximálně odtáhnout od Manažera, který se pouze vyklonil ven. Stačilo se natáhnout a uchopit jednoho ptáka.

Snadný úkol. Ale vzduch mu nepřál. Milióny havraních křídel způsobily, že se víchr rozvířil v neskutečné síle. Vítr, který na ně tlačil a který pocítovali pouze v mírných pohybech Cadillacu, v jeho jemném houpání, na něj najednou zaútočil plnou silou. Vlasy všem vlály a proplétaly se s poletujícím peřím, prach se dral do obličeje i do úst. Všichni zavřeli oči, dokonce i Manažer, který se natahoval po zemi a snažil se chytit alespoň jednoho mrtvého ptáka. Vítr mu chtěl vyrvat dveře z ruky. Musel napnout všechnu sílu, co měl, aby se nic takového nestalo. Volnou rukou pátral po zemi a doufal, že narazí na opeřené tělo. Poslepu to nešlo. Potřeboval aspoň na chvíli, na malý moment, oči otevřít, aby se podíval, jestli má snažení smysl. Donutil se. Ti lidé za ním mu za to nestáli, ale jeho vlastní život, ten byl vždycky prioritní.

„Zavřete ty dveře! Zavřete je!“ ječela Zpěvačka.

„Měla jste si vzít hřeben,“ pokusil se zakřičet Manažer, ale silný víchr mu slova sebral od úst.

Zaslechl i Blondýnu, jak ječí, ale všichni pořvávali neskutečně daleko. Ne jen metr od něj, ale tak kilometr a ještě dál. Jejich křik se mísil s hlomozem křídel, na kterých se odnášel jejich život. Zatím jen pozvolna, pomaloučku, ale stačilo mít dveře otevřené ještě o něco déle, vyčkávat a ptáci by je napadli. Manažer ucítil bolest na natažené ruce. Zasekl se mu do ní ostrý zobák. Jako úder nože. Chtěl ucuknout, ale všiml si, že má jedinečnou možnost. Stačilo se ještě trochu natáhnout a polapil by křídlo jednoho mrtvého ptáka. Kousek a bude mít na dosah svoji spásu. S ní spásu ostatních. Ještě se o něco vyklonil, aby měl lepší dosah. Do ruky se mu znovu zabodl nůž, ještě bolestivěji. Neucukl. Z vozu se dál ozýval křik. Nerozuměl slovům. Stačilo jen kousek a bude zachráněn. Dostane se z toho a bude moct pokračovat ve své Cestě. Havran zaútočil potřetí. Manažer se ohnal rukou. Udeřil ho a pták odskočil. Nevadilo, protože vykloněný muž už držel svého mrtvého opeřence v ruce. Rychle se zatáhl zpátky jako želva do krunýře, aby se konečně dostal do bezpečí. Dveře za sebou zabouchl a opřel se do sedadla. Zrychleně oddechoval se zavřenýma očima.

„Proč jste nezavřel ty dveře?!“ ječela na něj Zpěvačka. „Co jste si sakra myslel?!“

Manažer se prudce otočil a hodlal jí sdělit, co si o ní myslí, že on za tu její starou vrásčitou prdel nasazuje život a ona na něj teď řve jako zjednaná, ale všechna slova zapomněl, jakmile uviděl, co se stalo.

„Kde se tu...“ Ale samozřejmě, že se nemusel ptát. V kabině měli nejméně deset ptáků, kteří sem nalítali nad jeho hlavou, jakmile otevřel dveře. Měli dost času na to, aby se dostali dovnitř. Nevěděl to. Na tom by nebylo nic tak hrozného, ale on to ani nepředpokládal. Prostě to nezahrnul jako variantu do svých neustálých kalkulací. Prostě... zapomněl.

„Skvěle,“ zhodnotil situaci.

„Řvali jsme na vás,“ potýkal se Řidič s posledním živým opeřencem, kterému se snažil zlomit vaz.

„Jo, to už mi teď došlo. Nerozuměl jsem vám,“ zvedl ruku s mrtvým ptákem a kysele se na něj podíval. Tekla z něj krev, protože si cestou z nebe někde urval hlavu. „Sakra!“

„No, myslím, že ptáků máme teď dost,“ podařilo se Řidiči zlomit krk posledního opeřence a hodil ho mezi ostatní pod nohama. Další leželi mezi ženami na zadním sedadle, kde se utvořila velká mezera, jak se obě dámy tlačily dál.

„Koukám, že zbyde i na večeri,“ neodpustil si Manažer uštěpačnou poznámku. „To jste je všechny zabili?“

„No jo,“ pokrčil Řidič rameny.

„Výborně. Výborně,“ zopakoval Manažer. „Tak když jste takový odborník na ptáky, pěkně si je vezměte, já vám je po jednom zapálím a vy je budete házet ven, co vy na to?“

„Ale...“ rozhlédl se Řidič zoufale po ostatních.

„No co, bude to pěkná spolupráce, nemyslíte? Jako když se udělá řetěz z lidí, aby uhasili požár. Tohle se vám bude líbit. Navíc s takovým množstvím ptáků budeme mít hodně

možností. Můžeme doufat, že hned nezhasnou a budou hořet dlouho. Je docela škoda, že nemáme plechovku benzínu, ale nedá se nic dělat.“

„Ehm,“ zakašlala Blondýna.

„Copak, zlato?“ řekl Manažer, aniž by se otočil. „Už jste z toho, jak na sobě skoro nic nemáte, chytla chřípku?“

„Ne, já jen...“ sáhla rukou do své poměrně malé kabelky a vytáhla malou plechovku s benzínem. „Neptejte se,“ dodala.

„Já se neptám,“ ujistil ji Manažer a bez jakékoli známky překvapení v obličejí přijal nádobu a odšpuntoval ji, aby polil prvního ptáka.

„Hele, ať mi tu nepocintáte sedačky!“

Manažer se rozhlédl po autě, které se změnilo v kurník, a nijak Řidičovu poznámku nekomentoval. Pořádně ptáka polil, ale snažil se, aby se benzín vsakoval do peří. „Podejte mi další tři,“ poručil dámám. Zpěvačka se k tomu neměla, a tak Blondýna opatrně chytla zvířata za nohy.

„Ono by to šlo určitě ještě pomaleji,“ nadhodil Manažer, „ale s touhle rychlostí to zvládneme taky.“ Namočenou mrtvolu podal Řidiči a další tři ptáky nacucal hořlavinou. I ty dal řidiči, který je držel za nohy.

„Připraven?“ zeptal se Manažer a díval se na velmi provizorní pochodeň, kterou Řidič držel vzhůru nohama.

„No nejsem si úplně jistej, že...“

„Nepotřebuju si o tom číst román!“

„Jo, připravenej,“ odpověděl Řidič.

Manažer na nic nečekal a škrtl zapalovačem. Ptáci vzpláli neskutečným plamenem.

„Kurva!“ zaječel Řidič, otevřel dveře, doslova je rozrazil, a vyhodil ptáky ven. „Kurva! Kurva! Kurva!“ Dveře za sebou zabouchl, ale pořád ještě nadával.

„No vida, jak pěkně to šlo,“ pochvaloval si Manažer.

„Kurva, chlape,“ dál Řidič užíval zvýšený hlas, „vždyť na ruce nemám žádný chlupy.“

„Hlavně, že ruka zůstala, ne?“ šklebil se Manažer.

„Kurva!“ zopakoval Řidič ještě jednou.

„A to jste ještě neviděl strop,“ špitla Blondýna.

„Cože co?!“ Řidič vzhlédl a pak vyvířil: „No do prdele! Vás mi teda byl čert dlužnej. Jestli to nepůjde dolů, tak budu vážně nasranej!“ Na stropě kabiny se skvěl černý flek poměrně pravidelného kruhového tvaru. „Rozdělovat oheň v autě. To byl teda svinskej nápad.“ Na Blondýnina prsa úplně zapomněl.

„Ale funguje to, ne?“ zeptal se Neznámý. Zpěvačka nadskočila, když ho znovu uslyšela.

„Jak máme...“ hodlal se Řidič rozkřiknout, ale stačil mu jediný pohled ven. Rozhořel se kolem nich oheň, který začínal mít hodně daleko od táboráku, ale dost blízko ke žhářskému mistrovskému dílu.

„Možná je na čase vyrazit,“ nadhodil Manažer.

„Panebože,“ vydechl Řidič a nastartoval. Cadillac DeVille napoprvé nechytl a obě dámy zamrazilo, ale na druhé otočení klíčky už všechno fungovalo bez problémů. Motor se roztočil. Řidič bleskově zařadil, protože plameny dosahovaly neskutečných výšek. Jako kdyby místo havraních těl hořely vyschlé kmeny stromů.

„To je teda oheň,“ pochválila Blondýna.

„Některý ptáci jsou z vysušeného dřeva a z dřevotřísky. To víte, že hoří dobře,“ vysvětlil Neznámý a nikdo se raději na nic neptal. „Budu se s váma muset rozloučit, přátelé, ale jsem si jistý, že se zanedlouho setkáme. Držte mi místo.“ Poslední slova, která jim Neznámý sdělil. Pak se odmlčel nadobro.

„Takový divný, co?“ nadhodila Blondýna po chvíli, kdy ujížděly s miliónem ptáků nad hlavou.

„Co přesně?“ zajímal se Řidič, který ve zpětném zrcátku sledoval, jak se oheň šíří na těla dalších mrtvých opeřenců. Možná skutečně byli ze dřeva. Hořeli neskutečně dobře.

„No, jak s náma mluvil a přitom tu vůbec nebyl.“

„Hrozně divné,“ posteskl si Manažer, „normálně tomu říkáme telefonování.“

„No jo, ale víte, jak to myslím. Nikdo z nás neměl telefon, nebo tak něco.“ Na to už neměl Manažer co říct.

„Ale dostal nás z toho, co?“ řekl Řidič a ukazoval kamsi nahoru. Všichni se tím směrem podívali a viděli, jak se přímo nad nimi masa havranů rozestupuje, jako kdyby se otevírala škvíra, nikoli do pekla, ale do ráje. Pronikalo jí sluneční záření, které zase chtělo ovládnout svět a zmařit tak nadvládu temnoty. Cesta mohla pokračovat. Nikdo z nich nevěděl, co na ně čeká na dalších kilometrech, ale pochopili, že se nudit nebudou.

„Hele, co ten hlas myslel tím, ať mu držíme místo?“ ozvala se po nějaké chvíli Blondýna.

„To brzy poznáme. A vyhod'te už někdo ty mrtvé havrany ven,“ požádal Manažer svým specifickým způsobem, pohodlně se usadil, smetl ze sebe peří, kterého bylo až příliš, a nechal se znovuobjevenými slunečními paprsky příjemně lechtat na obličej.

Pokračování následuje 7. listopadu 2012 na mých stránkách <http://www.martinstefko.cz>.

Slovo autora

Rozhodl jsem se, že „Slovo autora“ přemístím na závěr každého dílu. Důvody jsou hned dva. Tím prvním je skutečnost, že se hodlám zabývat věcmi, které v příběhu jsou teprve popsány, a tak by byla škoda je vyzrazovat předem. To je důvod hlavní. Tím druhotným je skutečnost, že od druhého dílu, tedy od tohoto, bude v úvodu shrnutí předchozího dění. Nemám tohle připomínkování rád, ale mezi jednotlivými díly jsou prostě příliš dlouhé intervaly, které je potřeba překlenout. Shrnutí má tedy rozhodně svoje opodstatnění.

„Cesta“ je příběh, který vzniká zajímavým způsobem, alespoň já si to myslím. Většinou mám děj promyšlený předem, základní linii, kolem které se budu celou dobu motat, ale v tomhle případě se nechávám silně unášet improvizací a tím, kam mě „Cesta“ sama zavede. Je to vlastně taková odbočka z klasické cesty, trochu jiný styl než normálně píše, méně jistý, méně jasný. Během mého dne se něco stane a najednou je z toho další zápleтка některého z příběhů „Cesty“. Snažím se více a více inspirovat tím, co se děje kolem mě a dávat to do nových souvislostí. Linie, kterou sleduji, není přesně dána, pouze mám určené postavy, které budou tím příběhem procházet. V budoucnu vás tedy bude čekat mnohé, co se mi stalo osobně, ale pokusím se to prodat v takové podobě, aby to bylo zajímavé. Jak doufám, je to takové již od začátku.

Druhý díl – a vlastně i ten první – vznikl z popudu, že jsem se pro magazín Necronomicon rozhodl vytvořit seriál o filmech Alfreda Hitchcocka. Seriál článků bude vycházet od ledna 2013. Chtěl jsem vzdát poctu tomuto geniálnímu a jedinečnému filmaři, a tak jsem přímo odkázal na jeho film „Ptáci“, který považuji za výborný, především pak ve smyslu práce s loutkami i se skutečnými ptáky. Druhý díl „Cesty“ pak vznikl kolem téhle věty: „*Některé ptáci jsou z vysušeného dřeva a z dřevotřísky. To víte, že hoří dobře,*“ vysvětlil Neznámý a nikdo se raději na nic neptal. Neměla takovou podobu od začátku, ale právě ten prvek loutek a nereálných ptáků se mi neskutečně líbil. Použil jsem ho tedy. A podobných prvků bude v „Cestě“ mnohem více.

Ted' ještě asi trochu k postavě „Neznámého“. Nemám rád literární (a nejen literární, původně je to divadelní) fenomén, který se nazývá „deus ex machina“. Tento „bůh ze stroje“ na scénu přicházel ve chvíli, kdy situace byla pro hrdiny naprosto neřešitelná. Bůh se spustil na mechanickém zařízení, zamíchal figurkami a dějem, a mohlo se jet dál. Neznámý je můj deus ex machina, ale má své opodstatnění, jak sám Neznámý v textu naznačuje. Ano, určitě se s ním ještě setkáte. Potřeboval jsem ho uvést, navíc se mi tenhle způsob líbil, protože znovu vkládá do příběhu něco nečekaného. S Neznámým se ale musíme na nějakou chvíli rozloučit, jeho chvíle teprve přijde. A to je všechno, co jsem chtěl k tomuto dílu říct.

Prosím, mějte na paměti: „Cesta“ je příběh, který na svých stránkách uveřejňuji zdarma. Může si ho stáhnout každý. Z toho důvodu doufám, že s ním podle toho budete cházet. Chci, aby byl prezentován výhradně na mých stránkách. Pokud byste ho chtěli dát ke stažení na své stránky, napište mi. Vždycky je možné se domluvit.

Je 2. října 2012, když druhé „Slovo autora“ píše, a je pravda, že jsem si dal trochu náčas. Další díl však vychází přesně podle plánu.

Přeji vám šťastnou Cestu, milí čtenáři.

Martin Štefko

Internetové stránky: <http://www.martinstefko.cz>

E-mail: martin@stefko.cz

Odkaz na stránku s příběhem: <http://www.martinstefko.cz/2012/08/cesta-002/>

Můj profil na Facebooku: <https://www.facebook.com/MartinStefko>

Můj profil na Google+: <https://plus.google.com/113698091354288253412/posts>